

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 23 lutego 2018 roku (data prezentaty tut. Sądu) wnioskodawczyni M. G. wskazując jako podstawę jej żądania treść ustawy z dnia 7 lipca 2005r. o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych czynów zabronionych (Dz.U. nr 169, poz. 1415 z późn.zm.; dalej: ustawa o państwowej kompensacie) wystąpiła o przyznanie jej kompensaty wysokości 25 000 zł tytułem pokrycia w części utraconych zarobków o oraz częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przez skazanego za popełnienie przestępstwa wyrokiem z dnia 27 listopada 2017 roku w sprawie sygn. akt XVIII K 173/13. Z treści załączonych do wniosku kopii wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 listopada 2016 roku w sprawie sygn. akt XVIII K 173/13 z uzasadnieniem oraz kopii wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 października 2017 roku w sprawie sygn. akt II AKa 235/17 z uzasadnieniem wynikało, że wniosek o przyznanie kompensaty wynika z czynu zabronionego popełnionego przez skazanego J. K. (wniosek z załącznikami k. 1-231)

Pismem z dnia 12 października 2018 roku (data prezentaty tut. Sądu) wnioskodawczyni wniosła o przeprowadzenie dowodu z dokumentów załączonych do pisma, a stanowiących doręczenie tytułu wykonawczego w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt XVIII K 173/13.

Prokurator Rejonowy dla Warszawy P. jako uczestnik postępowania, zgodnie z treścią art. 8 ust. 6 ustawy o państwowej kompensacie, zawiadomiony o terminie rozprawy złożył w dniu 21 listopada 2018 roku (data prezentaty tut. Sądu) pismo procesowe, w którym wniósł o oddalenie wniosku M. G.. Prokurator wskazał, że wnioskodawczyni w rozumieniu przepisów ustawy o państwowej kompensacie nie jest ofiarą, której przysługuje prawo przyznania kompensaty. (pismo prokuratora k.280)

Na rozprawie wnioskodawczyni oraz prokurator podtrzymali dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 czerwca 2011 roku M. G. złożyła do Prokuratora Rejonowego W. P. zawiadomienie o popełnieniu przez H. K. przestępstwa polegającego na zawarciu z pokrzywdzoną umów o współpracy, przyjęciu pieniędzy w kwocie 28 982 zł, niewywiązaniu się z zobowiązania i niezwróceniu niezasadnie przyjętego wynagrodzenia. W dniu 30 czerwca 2011 roku prokurator postanowił, za sygnaturą sprawy 6 Ds. 1043/11/6 odmówić wszczęcia dochodzenia w sprawie przestępstwa będącego przedmiotem zawiadomienia, wobec niestwierdzenia znamion przestępstwa. Postanowieniem z dnia 12 października 2011 roku prokurator podjął postępowanie w sprawie sygn. 6 Ds. 1043/11/6 i połączył z postępowanie Prokuratora Okręgowego w Białymstoku sygn. VI Ds.87/11.

(okoliczność bezsporna, a ponadto: postanowienie z dnia 30.06.2011r. – k.22-23; postanowienie z dnia 12.10.2011r. – k.24)

Po przeprowadzeniu postępowania przygotowawczego i skierowaniu do sądu aktu oskarżenia przeciwko J. K. Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 10 listopada 2016 roku, w sprawie sygn. akt XVIII K 173/13 ogłosił wyrok, w którym między innymi, **w punkcie 3 sentencji** uznał J. K. winnym tego, że w okresie od października 2010 roku do 21 kwietnia 2011 roku w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził M. G. w błąd: co do posiadania wykształcenia prawniczego i wykonywania zawodu prawnika, co do posiadanego dorobku scenarzysty, reżysera, producenta i menedżera projektów specjalizującego się w międzynarodowych koprodukcjach filmowych, co do skuteczności uzyskiwania dotacji z Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej oraz co do możliwości przeprowadzenia tzw. działań wspierających o charakterze reklamowo – lobbystycznym na rzecz przyznania dofinansowania z Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej zadania realizowanego w ramach programu operacyjnego produkcja filmowa na rzecz filmu (...) w wysokości 1 833 578 zł jak również konieczności zawarcia w związku z tym umowy z firmą księgowo rachunkową, a także zamiaru zorganizowania kursów scenopisarskich, doprowadzając w ten sposób M. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej

wysokości 14 662,35 zł, w tym: w dniu 17 marca 2011 rok w kwocie 11 000 zł z przyjętych od pokrzywdzonej na rzekome działania reklamowo-lobbystyczne związane z projektem (...), których nie przeprowadził i nie miał możliwości ich skutecznego przeprowadzenia, w dniu 11 kwietnia 2011 roku w postaci niekorzystnego zobowiązania umownego z firmą (...), na mocy którego pokrzywdzona poniosła straty w wysokości 1 162,35 zł oraz w dniu 21 kwietnia 2011 roku w kwocie 2 500 zł z przeznaczeniem na wynajem S. wykładowej na kurs scenopisarstwa i organizację wskazanego kursu, którego to kursu nie miał zamiaru zorganizować i nie zorganizował, tj. uznał winnym popełnienia przestępstwa określonego przepisami art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk skazał J. K., a na podstawie art. 286§1 kk wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie apelacje wnieśli obrońca oskarżonego J. K., prokurator oraz pełnomocnicy oskarżycieli posiłkowych, w tym M. G.. Po rozpoznaniu apelacji w sprawie sygn. akt II AKa 235/17 w dniu 27 października 2017 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił zaskarżony wyrok w części, tj. w zakresie rozstrzygnięć zawartych w **punktach 2 i 11 sentencji** wyroku a utrzymując wyrok w mocy w pozostałym zakresie, w tym w zakresie **punktu 3 sentencji** wyroku. (okoliczność bezsporna, a nadto: wyrok z dnia 10.11.2016r. k.26-32; wyrok z dnia 27.10.2017r. k.98-99)

Powyższy stan faktyczny, który w znacznej części stanowi okoliczności niesporne, Sąd ustalił na podstawie wyżej przytoczonych dowodów. Dowody z dokumentów oraz dokumentacji medycznej zostały uznane za wiarygodne i przydatne, gdyż ich rzetelność nie była kwestionowana.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek M. G. nie zasługuje na uwzględnienie, o czym przekonują następujące argumenty.

Na wstępie rozważań prawnych należy przytoczyć treść art. 3 ustawy z dnia 7 lipca 2005 roku o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych czynów zabronionych (Dz.U. 2016.325 tekst jedn.). Zgodnie z tym przepisem kompensata może być przyznana w kwocie pokrywającej wyłącznie:

- 1) utracone zarobki lub inne środki utrzymania,
- 2) koszty związane z leczeniem i rehabilitacją,
- 3) koszty pogrzebu

- będące skutkiem czynu zabronionego, o którym mowa w art. 2 pkt 1.

Z kolei art. 2 pkt 1 cytowanej ustawy o państwowej kompensacie wyjaśnia, co użyte w ustawie określenia oznaczają. I tak ofiara oznacza osobę fizyczną, która na skutek czynu zabronionego: a) poniosła śmierć, b) doznała ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, trwających dłużej niż 7 dni. Uszczerbek na zdrowiu ofiary lub jej śmierć muszą stanowić skutek czynu zabronionego. W niniejszej sprawie roszczenie wnioskodawczyni opiera się na skazaniu, tj. stwierdzeniu prawomocnym odpowiedzialności karnej sprawcy czynu zabronionego określonego w art. 286§1 kk. Przestępstwo to stanowiące oszustwo majątkowe jest przestępstwem, którego rodzajowym przedmiotem ochrony jest mienie. Do typowych skutków oszustwa należy niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego, a nie rozstrój jego zdrowia. Innej okoliczności wnioskodawczyni nie wykazała, tj. istnienia związku pomiędzy jej stanem zdrowia, ewentualnym jego pogorszeniem a czynem zabronionym J. K..

Wobec stwierdzenia braku zasadności wniosku podlegał on oddaleniu.

O kosztach postępowania sąd w niniejszej sprawie nie orzekał wobec treści art. 96 pkt 13) ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2018 poz. 300 ze zm.) zgodnie z którym osoba biegająca się o uzyskanie kompensaty na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 2005 roku o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych czynów zabronionych nie ma obowiązku uiszczania kosztów sądowych.

ZARZĄDZENIE

Odpis postanowienia z dnia 16 stycznia 2019 roku z uzasadnieniem i pouczeniem o apelacji proszę doręczyć wnioskodawczyni.

11/11/2019r.